

SAGAN OM JÄTTEN FINN

För länge, länge sedan i början av 1100-talet, levde en munk i Lund. Han hette Sankt Laurentius, eller Sankt Lars som han också kallades.

Sankt Lars brukade predika för lundaborna på en stor öppen plats som kallas för Helgonabacken som då låg en bit utanför staden.

Under backen bodde en jätte, hans fru och barn. Jätten tyckte att Sankt Lars störde dem när han lockade allt folk att komma och lyssna på hans predikningar.

Jätten frågade "Varför står ni här på min backe och stör min familj?" Munken svarade att det inte fanns någon kyrka i Lund där de kunde hålla sina gudstjänster.

Jätten tyckte synd om munken och alla människorna och lovade att bygga en kyrka åt dem. Men ett fick Sankt Lars lova honom. När kyrkan var klar skulle Sankt Lars plocka ner månen och solen åt jättens barn. "Ingen kan plocka ner månen och solen från himlavalvet", svarade munken. "Då vill jag ha dina ögon istället", sa jätten.

Sankt Lars ville så gärna ha en kyrka att han lovade bort sina ögon. "Men, sa jätten, kommer du på mitt namn, kan du får behålla dina ögon".

Sagt och gjort, jätten hämtade stenblock från Romeleklint och Höör om han släpade hem till Lund. Sakta men säkert började Lunds domkyrka ta form.

Under tiden gick munken Sankt Lars omkring och grubblade "Vad kunde en sådan jätte heta?" "Heter du Gunnar, skrek munken upp till jätten som satt på taket och satte fast blyplattorna?, Sture?, Filip? eller Magnus?" Men inget namn var rätt.

Kyrkan var nu snart klar och än hade inte Sankt Lars kommit på något namn som var rätt. Då promenerade han runt och tittade länge på skogen, blommorna, himlen och allt annat vackert i naturen, för nu visste han att han skulle förlora sina ögon.

När han kom över Helgonabacken hörde han en mamma sjunga godnattvisa för sina barn. Munken tyckte det lät så vackert att han stannade för att lyssna.

Vad sjöng mamman? Jo....

*"Sov liten Sölve, sov sonen min,
din fader Finn,
sitter och murar därovan.
Sov liten Gerda, skön dotter min,
din fader Finn,
till kvällen kommer med gåvan."*

"Aha, jätten heter Finn!" Glad sprang munken nerför backen till kyrkan där Finn satt på tornet och skulle sätta in den sista stenen: "Finn, Finn sätt sista stenen in", ropade Sankt Lars.

Då blev jätten så arg att han slängde iväg den sista stenen och rusade ner i kryptan. Där tog han tag i en av pelarna och försökte rasera kyrkan som han precis blivit färdig med. Men alla krafter tog plötsligt slut och han förvandlades till sten. Kanske krympte han lite också.

Om du går ner i kryptan står Jätten Finn där än idag och kramar sin stenpelare.

*"Han ryster och ryster. Då nickar till fall
Den byggnad all,*

*När styrkan med ens honom felar.
Till sten blir Finn, får ej liv igen
Så står han än
Och famnar sin väldige pelar."
Ur "Jätten Finn" av Esaias Tegnér*

Den första berättelsen om Jätten Finn skrevs ner 1654 av Jens Lauritzen Wolf, men innan dess hade den berättats från generation till generation.

**De två pelarna med stenstatyerna i kryptan har tolkats på många sätt.
Bland annat tror man att de kan föreställa Bibelsn Simson och Delila. Eller Jakin och Boas, två stora
bronskolonner vid ingången till Salmos tempel**

Vy över Domkyrkans torn från hotellrum 474

Historien ovan förklarar namnet på sviten du befinner dig i.

Ett stort tack till Hugo Carlsson

som skickade in förslag på svitens namn och kan nu stolsera med att han ”döpt”

Jätte Sviten Finn